

Fővárosi Ítéltábla

A határozat száma: 17.Pf.20.225/2023/6.

A felperes:

felperes (felperes címe)

A felperes képviselője:

Andor Ügyvédi Iroda (felperesi képviselő címe; ügyintéző: dr. Andor Benedek László ügyvéd)

Az alperes:

alperes (alperes címe.)

Az alperes képviselője:

dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos

A per tárgya:

közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése

Az elsőfokú bíróság:

Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

23.P.20.271/2022/21.

A fellebbezést benyújtó fél:

alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezését megváltoztatja, és a felperes keresetét teljes egészében elutasítja.

Az alperest a perköltség megfizetése alól mentesíti, és kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forint első- és másodfokú perköltséget, valamint az államnak a jelen ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül, az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára 4.000.000 (négymillió) forint kereseti és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes a keresetében az alperest 200.000 USD tőke és ennek 2013. január 9-től a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamata megfizetésére kérte kötelezni.

[2] A keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 339. § (1) bekezdésére és 349. § (1) bekezdésére alapította.

[3] Az érvényesíteni kívánt jog és a kérelem alapjául előadta, hogy a korábban hasonló bűncselekmények miatt már többször elítélt személy1 (akkori nevén személy1, a továbbiakban: terhelt) 2011. második felétől magát egy, a pénzügyi piacon jól ismert gazdasági társaság üzletkötőjének kiadva hamis részvénybefektetési ígérettel többektől különböző pénzösszegeket csalt ki. A felperes 2012. október 10-én 200.000 USD-t adott át a részére azzal, hogy a terhelt ebből a tőzsdére éppen kibocsátott részvényeket vásárol, majd azokat a kibocsátást követő egy-két hétben várható árfolyamnövekedés után értékesíti; az árfolyamnövekedésből eredő haszon a felperesé, míg a terhelt megbízási díjat kap. A felperestől átvett összeget a terhelt egyrészt a saját céljaira, másrészt feltehetően egyéb, korábban becsapott emberek felé fennálló tartozásaira fordította. A felperes 2013. január 9-én csalás büntette miatt feljelentést tett ellene a Budapesti V. és XIII. Kerületi Ügyészségen. A kára megtérítése iránti polgári jogi igényét előterjesztette, és jelezte, hogy az információi szerint a terhelt a bankszámlájára a pénzösszeget befizette, majd másnap továbbutalta egy másik bankszámlára. Indítványozta a pénz útjának kiderítését, az ismert bankszámlák zár alá vételét, a tőle kicsalt vagy elsikkasztott teljes összeg visszaszerzését, megtalálását, lefoglalását. A nyomozóhatóság annak ellenére, hogy a 2012. január 19-i első feljelentés után pár hónappal már további 64 sértett is ismertté vált, a terheltet csak 2014. április 3-án hallgatta ki először gyanúsítottként. Meg sem kísérelte a készpénz megtalálását, és a terhelttől való lefoglalását. Házkutatást nem tartott, a szakmailag indokolt további kényszerintézkedéseket: a zár alá vételt, a lefoglalást, a motozást, az őrizetbe vételt, vagy akár az előzetes letartóztatást is elmulasztotta. A Budai Központi Kerületi Bíróság a 8.B.1057/2016/156. számú, a Fővárosi Törvényszék 31.Bf.XI.9278/2020/13. számú ítélete folytán 2021. április 22-én jogerőre emelkedett ítéletével a terheltet bűnösnek mondta ki csalás büntetésében, és megítélte a felperes 200.000 USD összegű polgári jogi igényét. A 0102-1.Vh.922/2021/2. számú végrehajtási lappal elrendelt végrehajtást foganatosító

végrehajtó önálló bírósági végrehajtó a 115.V.0740/2021/57. számú jegyzőkönyvben megállapította, hogy a végrehajtás a követelés behajthatatlansága miatt 2021. november 9-től szünetel.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 200.000 USD tőkét és ennek 2021. június 1-től a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes FED alapkamattal egyező mértékű kamatát, valamint 1.270.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, és megállapította, hogy a le nem rótt 1.500.000 forint eljárási illetéket az állam viseli.

[5] A döntését a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 54. §-a folytán alkalmazott Ptk. 339. § (1) bekezdésére és 349. § (1) bekezdésére, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 149. § (2) bekezdésére, 151. § (1)-(2) bekezdésére, 159. § (2) és (5) bekezdésére, a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (rBtk.) 77. § (1) bekezdésére, 77/B. § (1) és (5) bekezdésére, valamint a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 1. § (2) bekezdés 1. és 1.a. pontjára alapította.

[6] A határozata indokolása szerint a perben nem volt vitás, hogy az alperes a nyomozás során államigazgatási jogkörben járt el. A felperes kára azzal következett be, hogy a büntetőbíróság által megítélt 200.000 USD végrehajtása eredménytelen volt. Az alperesi magatartás jogellenességének a megítéléséhez azt vizsgálta, hogy az alperes az Rtv. 1. § (2) bekezdés 1. és 1.a. pontjában írt kötelezettségeinek eleget tett-e. Jelentőséget tulajdonított ezért annak, hogy a felperesi pénzáradást, illetve feljelentést megelőzően az alperes miként folytatta a büntetőeljárást. Nézete szerint szükségképpen kihatott a felperes kára keletkezésére és megtérülésére, hogy az alperes a többi sértett tekintetében teljesítette-e az Rtv. 1. § (2) bekezdés 1.a. pontja szerinti kötelezettségét. Ha e jogszabályi rendelkezésnek megfelel, akkor a felperes nem kerül üzleti kapcsolatba a terhelttel, és erősen valószínűsíthető, hogy a terhelt, ha meggyanúsítják, felhagyott volna a további károkozó magatartással. A feljelentések, az azokhoz csatolt okiratok, és a sértettek tanúvallomása alapján arra következtetett, hogy az alperes Rtv. 1. § (2) bekezdés 1. pontja szerinti kötelezettségéből következően a gyanúsítás terhelttel való közlése már azt megelőzően indokolt volt, hogy a felperes kapcsolatba került a terhelttel. Az alperesnek a sértettek nagy számából arra kellett volna következtetnie, hogy további bűncselekmények elkövetése várható; erre utalt a terhelt múltja, büntetett előélete is. Ha az alperes már 2012. október 10-ét megelőzően kihallgatja a terheltet, ezzel megakadályozta volna, hogy további személyeknek – így a felperesnek – kárt okozzon. Az alperes a mulasztással kirívóan súlyos jogalkalmazási hibát vétett, és így jogellenes magatartást tanúsított. Jogszerű magatartás esetén a felperest nem érte volna kár, ezért az alperesi jogellenes magatartás és a kár közötti okozati összefüggés is fennáll. A perben nem volt kérdéses, hogy a felperes kára rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható. Az alperes a magatartása felróhatóságának a hiányát nem bizonyította, ezért a törvényszék a keresetet további vizsgálat nélkül is alaposnak tekintette.

[7] Érvelése szerint ha 2012. október 10-ig az addigi sértettek előterjesztettek polgári jogi igényt, akkor a Be. 159. § (2) bekezdés második fordulata alapján helye lett volna zár alá vételnek a terhelt bankszámláira; a polgári jogi igényérvényesítéssel nem érintett vagyონrészre pedig vagyoneklobzásnak lett volna helye, ezért a Be. 159. § (2) bekezdés első fordulata alapján kellett volna a zár alá vételt elrendelni. A házkutatás és a lefoglalás a polgári jogi igény érvényesítése érdekében ugyan nem rendelhető el, de a vagyoneklobzás

feltételeinek a fennállta miatt az alperes házkutatást tarthatott volna a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 2012. október 19-i jelzése alapján. A terhelt a bankszámlájáról felvett nagy összegű pénzeket ugyanis igen nagy valószínűséggel az otthonában tartotta. Kirívóan súlyos mulasztásnak értékelte ezért, hogy az alperes mindezen eljárási cselekmények alkalmazásával meg sem kísérelte a további károkozás megakadályozását, a bűncselekményből származó vagyon visszaszerzésének elősegítését. Ezen mulasztást is jogellenesnek ítélte ezért, amellyel szemben az alperes nem bizonyította a felróhatósága hiányát.

[8] Az alperest a Ptk. 301. § (1) bekezdése és 360. § (1) bekezdése alapján a másodfokú büntetőítéletben meghatározott teljesítési határidő lejártát követő naptól kezdve kötelezte a tőkekövetelés utáni késedelmi kamatok megfizetésére.

[9] Az alperes a fellebbezésében – a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369. § (3) bekezdés c) és e) pontja szerinti felülbírálati jogkört megjelölve – az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, és elsődlegesen a kereset teljes elutasítását, másodlagosan a felperesnek megítélt tőke 200.000 USD (227,15 USD/forint 2021. november 10. napi középárfolyamon számolva: 45.430.000 forint) összegre való pontosítását kérte.

[10] A jogorvoslati kérelmét azzal indokolta, hogy a törvényszék ugyan a tényállást helyesen derítette fel, és a megfelelő jogszabályokat alkalmazta, de azokból téves jogi következtetésre jutott.

[11] Vitatta, hogy a kereset elbírálásánál jelentősége van a büntetőeljárás felperesi pénzádatást, illetve feljelentést megelőző szakaszában történeteknek. Az alperes magatartása csak a felperes feljelentését követő eljárás során vizsgálható, mert ekkor jött létre a felek között közigazgatási jogviszony. Az alperes kártérítési felelőssége hipotetikus, illetve alternatív okozatosságra nem alapítható, és az elsőfokú bíróság – az ítélete [152] bekezdésében írtakkal ellentétben – nem bocsátkozhat jóslásokba, feltételezésekbe. Ha a polgári per bírósága mégis felülbírálná a büntetőeljárás felperesi feljelentést megelőző szakaszát, a BH2007. 187. számú döntés alapján akkor sem vizsgálhatja a nyomozás taktikáját, célszerűségét, és azt, hogy az alperes milyen bizonyítási eszközöket és milyen sorrendben alkalmaz. A nyomozás egyébként is fokozott ügyészi felügyelet mellett zajlott, és az alperes mindenben alá volt vetve az ügyész rendelkezéseinek.

[12] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a zár alá vétellel összefüggésben nem vizsgálhatta felül a felperesi feljelentés alperesi értelmezését. A zár alá vétel, a házkutatás és a lefoglalás jogszerűen maradt el a nyomozás során. Az alperes mérlegelési jogkörében vizsgálta, hogy ezek alkalmazási feltételei fennállnak-e, és nem volt olyan jogszabályi kötelezettsége, hogy azokat halaszthatatlan nyomozási cselekményként elvégezze.

[13] Kiemelte, hogy a kártérítésnek a Ptk. 339. § (1) bekezdésében és 349. § (1) bekezdésében írt szükségképpen és együttes feltételeit a felperesnek kellett a perben bizonyítania. Az alperesi magatartás és a felperest ért kár közötti okozati összefüggést az EBH2008. 1868.II., BDT2016.3577. és BDT2013.2893. számon közzétett döntéseket idézve vitatta. Hangsúlyozta, hogy a felperes a perben visszatérően úgy nyilatkozott: nem állítható bizonyossággal, hogy az alperes esetleges mulasztása hiányában a felperes kára megtérült volna. Ebből következően a felperes sem gondolta, hogy az alperesi magatartás és a felperes kára közötti oksági viszony releváns lenne. A releváns okozati összefüggés egyébként is hiányzik, hiszen a gyanúsítás időpontját a polgári bíróság nem vizsgálhatta, a bűncselekményből származó vagyon visszaszerzése érdekében pedig az alperes megtette azt,

amit az adott helyzetben megtehetett. Ha halaszthatatlan nyomozati cselekményeket végez, akkor sem biztos, hogy azok eredményre vezetnek.

[14] A másodlagos fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy az elsőfokú ítélet nem rendelkezik a devizában megállapított kártérítési összeg árfolyamának forintra való átváltási időpontjáról, így a kötelezés nem egyértelmű. Az átváltás időpontja 2012. október 10. vagy 2021. november 10. lehet, mert későbbi időpont esetén felmerülhet a káronszerzés tilalma.

[15] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet fellebbezett részének a helybenhagyását kérte.

[16] A fellebbezés alapos.

[17] Az ítéltábla a jogorvoslati kérelmet a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[18] A fellebbezés az elsőfokú ítéletnek a keresetet részben, a 2021. június 1-jét megelőző kamatkövetelés tekintetében elutasító rendelkezését nem támadta, ezért az elsőfokú ítélet ezen része fellebbezés hiányában a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett.

[19] Az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmények [Pp. 379-380.§] hiányában az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között [Pp. 370. § (1) bekezdése] – érdemben bírálta felül.

[20] A büntetőeljárás során a feljelentést tett sértett és a nyomozóhatóság között nem polgári jogi, hanem közjogi jogviszony létesül, amelyet közjogi jogszabály, jelen esetben a Be. szabályoz. A feljelentő és a közhatalmat gyakorló szerv közötti közjogi jogviszonyban polgári jogi jogviszonyt csak a Ptk. szerinti valamely kötelemkeletkeztető tény, jelen esetben az állított károkozás hoz létre. Ezekből következően károkozás esetén elsődlegesen a közjogi jogviszonyt szabályozó jogi norma alapján kell megítélni, hogy az állított magatartás jogszerű-e vagy sem, illetve a nyomozóhatóság mulasztott-e. A nyomozóhatóság kárfelelősségét pedig csak az eljárását szabályozó valamely konkrét jogszabály megsértése, a jogszabályban előírt cselekmény elmulasztása, a kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés alapozza meg (EBH2001.526).

[21] A törvényszék a jogvitát az Rtv. 2018. július 1-jétől hatályos 1. § (2) bekezdés 1. és 1.a. pontja alapján bírálta el, miközben a perbeli nyomozás már 2016-ban lezárult. A rendőrség szervei, köztük az alperes egyes feladatait és eljárásait az Rtv. 1. § (2) bekezdése – a felvezető szövegéből is következően – egyébként is keretjelleggel szabályozza, amelyet a perbeli nyomozás esetén a Be. töltött ki tartalommal. A konkrét jogszabálysértést ezért az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben nem az Rtv. keretrendelkezései, hanem az azokat tartalommal kitöltő jogszabályok, a perbeli esetben a Be. konkrét rendelkezései alapján kell megítélni.

[22] A perbeli esetben a felperes és az alperes akkor került egymással közjogi jogviszonyba, amikor az ügyész a feljelentésről az ügyészségen készült jegyzőkönyvet a nyomozás elrendeléséről szóló feljegyzésével együtt 2013 januárjában a nyomozóhatóságnak megküldte. Ettől az időponttól lehet azt vizsgálni, hogy a felek között fennálló közjogi jogviszonyban történt-e olyan kötelemkeletkeztető tény (károkozás), amely közöttük polgári jogi jogviszonyt is létrehozott. Ebből következően vizsgálni kellett, hogy a felperes kára mikor következett be.

[23] A büntetőbíróság a terhelt felperes sérelmére elkövetett bűncselekményét a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 373. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés bc) alpontjára figyelemmel az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő csalás bűntettének minősítette (8.B.1057/2016/156. számú ítélet 27. oldal II/45. tényállási pont, 31.Bf.XI.9278/2020/13. számú ítélet 14. oldal [31] bekezdése). A Btk. 373. § (1) bekezdése alapján a csalást az követi el, aki jogtalan haszonszerzés végett mást tévedésbe ejt, vagy tévedésben tart, és ezzel kárt okoz. Ebből következően a terhelt terhére rótt, befejezett elkövetési alakzatú csalási cselekménynek a kár bekövetkezése is a tényállási eleme, amelyről a büntetőbíróság azt állapította meg, hogy az a 200.000 USD-nek a terhelt részére való átadásával következett be (8.B.1057/2016/156. számú ítélet 27. oldal II/45. tényállási pont).

[24] A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (Bszi.) 6. §-a úgy rendelkezik, hogy a bíróságok határozata mindenkre kötelező. Ennek a rendelkezésnek az alapján mindenki, így a bíróságok is kötelesek figyelembe venni döntéseiknél bármely ügyben hozott korábbi ítéletet. A Pp. 263. § (2) bekezdése értelmében a bíróságot csak más hatóság (és nem más bíróság) döntése, vagy fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti a határozatának meghozatalában. A Pp. 264. § (1) bekezdés szerinti szabály jelen esetben nem alkalmazható, mert az érvényesített jog alapján a bíróságnak nem jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következményeiről kell dönten.

A Pp. 263. § (2) bekezdésének és a Bszi. 6. §-ának egybevetéséből pedig az következik, hogy a büntetőbíróság anyagi jogerőhatással bíró ítélete a polgári bíróságot minden tekintetben, így a tényállás terén is köti. Ebből viszont az is következik, hogy a polgári per bírósága sem állapíthat meg mást, mint hogy a felperes kára 2012 októberében bekövetkezett. A már bekövetkezett kárt pedig utóbbi mulasztás nem okozhatta, ezért a felperes 2012 októberben bekövetkezett kára és az utóbb, 2013 januárjában a felek között létrejött közjogi jogviszonyban az alperes részéről esetleg elmulasztott bármely eljárási cselekmény között okozati összefüggés nem állhat fenn. Az okozati összefüggés mint a kártérítési felelősség egyik szükségképpeni feltételének a hiányában pedig a felperest az érvényesíteni kívánt jog nem illeti meg.

[25] Nem értett egyet az ítéltábla a törvényszék azon álláspontjával sem, hogy a felperes kára rendes jogorvoslással nem volt elhárítható, illetve a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket a felperes igénybe vette. A felperes jogellenes magatartásként az alperes különböző mulasztásait jelölte meg. A Be. pedig a nyomozóhatóság intézkedésének elmulasztásával szembeni rendes jogorvoslatként a 196. § szerinti panaszt szabályozza. A felperes a perben nem állította, és ebből következően nem is bizonyította, hogy a nyomozóhatóság valamely eljárási cselekményének elmulasztása miatt panaszt terjesztett elő. Mindezt az alperes kártérítési felelősségének a Ptk. 349. § (1) bekezdése szerinti különös feltétele sem áll fenn.

[26] A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az ítéltábla rámutat arra is, hogy a Kúria az engedményes által indított perben hozott Pfv.VI.20.550/2020/6. számú ítélet [10] bekezdésében már rögzítette, hogy a felperes által szükségesnek ítélt büntetőeljárás kényszerintézkedések közül kizárólag a zár alá vétel szolgál a polgári jogi igény biztosítására. A házkutatás és a lefoglalás az állam büntetőjogi igényét biztosítja. A lefoglalt dolog csak abban az esetben lehet a polgári jogi igény biztosító, ha a lefoglalás feltételei megszűnnek, és a terheltnek való visszaadás helyett azt a polgári jogi igény biztosítására visszatartják [Be. 157. §].

[27] A felperes a feljelentésében a polgári jogi igényét még nem érvényesítette, így ekkor még nem minősült magánfélnek [Be. 54. § (1) bekezdése]. Azonban a zár alá vételnek a nyomozás során a Be. 2013. december 31-ig hatályos 159. § (5) bekezdése, illetve 2014. január 1-től hatályos 159. § (3) bekezdése alapján a sértett indítványára is helye volt, de a polgári jogi igény biztosítására azt a korábbi Be. 159. § (2) bekezdése értelmében kizárólag a terhelt egész vagyonára, vagyona meghatározott részére vagy egyes vagyontárgyaira, illetve a későbbi Be. 159. § (3) bekezdése alapján a terhelt tulajdonában álló dologra, őt illető vagyoni értékű jogra, követelésre, vagy szerződés alapján kezelt pénzeszközre rendelhette el a bíróság. A felperes azonban a 2013. január 9-én tett feljelentésében nem a terhelt bankszámláján lévő, hanem az onnan továbbutalt, ismeretlen személy számláján lévő pénzösszeg zárolását indítványozta. Ez az indítvány pedig a Be. akkor hatályos 159. § (2) bekezdésének ezt kizáró szabálya folytán nem volt teljesíthető. Az alperes terhére így a Be. 2013. december 31-ig hatályos 160. § (1)-(2) bekezdése szerinti, a nyomozóhatóság által teljesíthető biztosítási intézkedés alkalmazásának az elmulasztása sem írható.

[28] Mindezek alapján az ítéltábla a törvényszék ítéletének fellebbezett részét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a keresetet teljes egészében elutasította.

[29] Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása folytán a felperes az elsőfokú és a másodfokú eljárásban is pervesztes. Köteles ezért megtéríteni az alperesnek a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5)-(6) bekezdése alapján, az eljárás időtartamával és a kifejtett jogtanácsosi tevékenységgel összhangban megállapított jogtanácsosi munkadíjból álló első- és másodfokú perköltségét [Pp. 83. § (1) bekezdése].

[30] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés g) pontja szerinti tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 1.500.000 forint kereseti és 2.500.000 forint fellebbezési illetéket a pervesztes felperes köteles az államnak megtéríteni [Pp. 102. § (1) bekezdése, 83. § (1) bekezdése].

[31] Az ítéltábla tájékoztatja a felperest, hogy a kereseti és a fellebbezési illeték az Itv. 78.§ (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés e) pontja].

Budapest, 2023. október 19.

Dr. Gyuris Judit s. k.	Dr. Kollár Zoltán s. k.	Dr. Kovaliczky Ágota s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró